

Aligátorteknőst fogtak ki a Pest megyei Galga-patakból. Nos, ez leginkább magára a teknősre nézve rossz hír, hiszen azonnal lecsapott az összes kertévé (a királyival együtt) és minden bulvárlap az ügyre. A vérmes, de alapvetően nem túl nagy jószág azóta minden híradás szereplője, úgy két napja. Egyelőre nincs gazdája a teknőcnek, mivel senki sem érzi úgy, hogy be kellene fogadni az állatot.

Nem volt jó napja az aligátorteknősnek. Éppen a Galga mentén bogarászott, amikor egy arra járó kisfiúra ráhozta a frászt. Mivel a gyerkőc még nem látott ilyent, ráadásul a jószág még felé is kapott, sírva rohant hazáig. Ennek az lett a következménye, hogy az apuka befogta a sosem látott jószágot és azóta a tyúkólban mutogatják boldog-boldogtalannak, de elsősorban a minőségi újságírás és televíziózás felkent papjainak.

Az M1-en jól prezentálta a tulaj az állat vadságát, miután egy lapáttal kipiszkálta a tyúkólból és némileg hergelte azt a kamera (és kamerás) kedvéért. Ellentétben az ól eredeti lakóival ez a jószág nem kapott pánikot és nem szaladt el, (bazi nagy páncélja és kurta lábai akadályozták ebben) hanem szerencsétlen időnkét a lapáttal hadonászó ember felé kapott a

rendes kis kápákkal ellátott szájával (ez volt neki, mással nem tudott védekezni.) Szóval a karakán kis jószág a macerálást nem jó túri, megvédi magát, eben is különbözik például a magyar emberek többségétől. Tette mindezt több esetben, hiszen a hírre éhes médiumok képviselői nem mehetek haza horrorisztikus képi elemek nélkül (a teknős odakap a lapáthoz, ó jajj!) Később a hírt „felturbózták” némi filmbeavágással, ahol egy még ennél a (fél méter átmérőjű) teknősnél is kisebb fajtársa egybe lenyel egy igen pici halat (tudniillik a teknős eszik néha, ez a fajta meg ragadozó, a pattogatott kukoricát nem szereti.) A filmen szereplő állatnak szerencséje volt, hiszen jutott neki betevő falat. Nem úgy a Galga menti társának, akiről nem tudtuk meg, hogy kapott-e legalább egy parizeres szendvicset többnapos fogsága alatt.

Természetesen a Budapesti Állatkert szóvivőjét is megszólaltatták, hiszen a riporterek hada azt sütötte ki, hogy ott talán jobb helyen lenne az aligátorteknős, mint itt Püspökhátvanban, a tyúkólban. A szóvivő pedighen csak úgy vitte a szót! A teknőst persze nem. Nekik nem kell – mondta, meg nem is kötelességük befogadni az állatot. Szóval marad ott, ahol van. Valaha volt gazdája neki, azt kell jól megkeresni, megbüntetni és hozzá visszatoloncolni a kétéltűt.

Csak gyanítom, hogy ez nem lesz egyszerű. Másrészt néha nézek természetfilmeket. Ott azt láttam, hogy nálunk szerencsésebb országokban, ha sérült, vagy veszélyes állatot lát valaki és felhív egy bizonyos telefonszámot, akkor ez a szolgálat (például az USA-ban az RSPCA) azonnal kivonul, befogja, elviszi az állatot, megvizsgálja, hogy egészséges-e és

gondoskodik a végleges elhelyezéséről (vagy állatkertben, vagy a természetben.)

Magyarországon egy ilyen ritka jószág lehet napokig étlen-szomjan egy tyúkólban. Lehet vásári látványosság a televíziókban és újságokban. Egyelőre senki sem mozdult meg érte, nem tudni mi lesz a sorsa. Persze ne legyünk naivak, a társadalmi szolidaritás miatt működne jobban az állatok irányába?